

Dosarul nr.2ra-202/19

prima instanță: Judecătoria Bălți sediul Central, (Jud: C. Prisacari)

instanța de apel: Curtea de Apel Bălți (Jud: A. Corcenco, D. Corolevski, D. Stănilă)

ÎNCHEIERE

23 ianuarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Tatiana Vieru
Maria Ghervas
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului declarat de către XXXXX, reprezentat de către avocatul Ghenadie Odobescu,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de XXXXX împotriva lui XXXXX cu privire la stabilirea paternității și încasarea pensiei de întreținere a copilului minor

împotriva deciziei din 11 octombrie 2018 a Curții de Apel Bălți, prin care s-a respins apelul depus de XXXXX, reprezentat de către avocatul Ghenadie Odobescu și s-a menținut hotărârea din 8 iunie 2018 a Judecătoriei Bălți, sediul Central,

constată:

La 14 iunie 2017, XXXXX a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui XXXXX cu privire la stabilirea paternității și încasarea pensiei de întreținere a copilului minor.

În motivarea acțiunii, reclamanta a indicat că, începând cu 15 martie 2015 a dus cu XXXXX viață de familie, locuind în concubinaj. Astfel reclamanta a menționat că au locuit împreună cu pârâtul în locuința acestuia din satul Bădragii Noi rl. Edineț.

Reclamanta XXXXX a notat că la 1 mai 2015 a aflat că este însărcinată, iar la 17 mai 2015 au sărbătorit logodna, eveniment care a avut loc în gospodăria părinților ei din satul Cepeleuți rl. Edineț.

În iulie 2015, în urma unor neînțelegeri cu pârâtul și familia acestuia, a trecut cu traiul în satul său de baștină, iar din acel moment relațiile de concubinaj cu XXXXX s-au destrămat.

Reclamanta a afirmat că la XXXXXs-a născut fiica XXXXX, iar pârâtul, nu a depus declarație în ce privește înscrierea lui în calitate de tată în certificatul de naștere a copilului, refuzând și până la moment să-și recunoască paternitatea pentru acest copil.

În acest context reclamanta a accentuat că anume pârâtul este tatăl biologic al fiicei sale XXXXX, iar din motivul că nu a depus o declarație în ce privește

înscriserea lui în calitate de tată în certificatul de naștere a copilului, paternitatea urmează a fi recunoscută de către instanța de judecată.

Astfel, reclamanta a indicat că în urma stabilirii paternității, pîrîtul urmează a fi obligat la plata pensiei de întreținere pentru fiica minoră Bianca Nimerenco în mărime de 1000 lei, lunar.

Reclamanta XXXXX a solicitat stabilirea paternității lui XXXXX născut la 17 ianuarie 1990, domiciliat în satul Bădragii-Noi rl. Edineț față de copilul XXXXX născută la XXXXX, încasarea din contul lui XXXXX în beneficiul XXXXX pensia pentru întreținerea copilului minor XXXXX, născută la XXXXX în mărime de 1000 lei lunar din momentul adresării în judecată până la atingerea majoratului copilului.

Prin hotărârea din 8 iunie 2018 a Judecătorei Edineț, sediul Central, acțiunea depusă de XXXXX a fost admisă, fiind stabilită paternitatea lui XXXXX în privința copilului minor XXXXX născută la XXXXX, de către XXXXX. A fost încasat din contul lui XXXXX în beneficiul XXXXX pensia de întreținere a fiicei minore XXXXX în mărime de 1000 lei lunar, începând cu 14 iunie 2017 pînă la atingerea majoratului copilului. A fost încasat din contul lui XXXXX în beneficiul XXXXX cheltuielile de judecată în sumă de 12 367,60 lei. A fost încasat din contul lui XXXXX în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 360 lei (f.d. 124-127).

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că potrivit concluziei de investigare a cazului de partinitate contestabilă nr. 889-05-2018 din 25 februarie 2018 efectuat de către Societatea cu Răspundere „Brio Med Test”, XXXXX poate fi tatăl biologic al copilului XXXXX, probabilitatea paternității adevărate constituind peste 99,999999 %.

Avînd în vedere faptul că s-a stabilit cu certitudine că XXXXX este tatăl biologic al copilului minor XXXXX, instanța a ajuns la concluzia de a admite și cerința cu privire la încasarea din contul pârâtului a pensiei pentru întreținerea copilului minor în sumă de 1000 lei lunar.

Prin decizia din 11 octombrie 2018 a Curții de Apel Bălți, s-a respins apelul depus de XXXXX, reprezentat de către avocatul Ghenadie Odobescu și s-a menținut hotărârea din 8 iunie 2018 a Judecătorei Bălți, sediul Central (f.d. 186-192).

Instanța de apel a susținut poziția primei instanțe, totodată a considerat neîntemeiat argumentul recurentului invocat în cererea de apel motivată cu privire la dispunerea efectuării unei expertizei repetate la Centru de Medicină Legală. XXXXX, fiind citat legal despre locul, data și ora ședinței de judecată nu s-a prezentat la examinarea cauzei în instanța de apel.

La 30 noiembrie 2018, XXXXX, reprezentat de către avocatul Ghenadie Odobescu prin intermediul oficiului poștal, a depus recurs împotriva deciziei din 11 octombrie 2018 a Curții de Apel Bălți, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi decizii cu privire la respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiate.

Recurentul XXXXX, reprezentat de către avocatul Ghenadie Odobescu, în motivarea recursului, a indicat că instanțele de judecată la adoptarea hotărârilor contestate, au aplicat și interpretat eronat normele dreptului material aplicabile raportului juridic litigios.

Recurentul a menționat că testele efectuate de către alte laboratoare existente din țară fără statut de laborator de expertiză judiciară nu pot fi recunoscute ca probe în instanță, ceea ce contravine prevederilor art. 2 alin. (4) a Legii nr. 68 din 14 aprilie 2016 cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar.

Astfel recurentul a indicat că la 13 iunie 2018 a fost inaugurat primul laborator de expertiză genetică medico-legală în cadrul Centrului de Medicină Legală șos. Muncești 162/a, mun. Chișinău, precum și str. Decebal 13 mun. Bălți, iar din acest motiv, recurentul a considerat că instanța conform art. 148 Codul de procedură civilă, poate emite o încheiere pentru a dispune efectuarea unei noi analize ADN la Centru de Medicină Legală la sediul din str. Decebal 13 mun. Bălți.

La 20 decembrie 2018, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție i-a comunicat cererea de recurs Alexandrinei Nimerenco, informându-o că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu a fost prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 17 ianuarie 2019, XXXXX a înaintat referință la cererea de recurs depusă de XXXXX, reprezentat de către avocatul Ghenadie Odobescu, prin care a solicitat declararea recursului ca fiind inadmisibil.

Analizând admisibilitatea recursului, conform art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră inadmisibilă cererea de recurs formulată de XXXXX, reprezentat de către avocatul Ghenadie Odobescu, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Astfel, prin prisma dispoziției citate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată în termen recursul declarat de XXXXX, reprezentat de către avocatul Ghenadie Odobescu la 30 noiembrie 2018 împotriva deciziei din 11 octombrie 2018.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului-raportor și verificând încadrarea în dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă a temeiurilor invocate în recurs, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) CPC, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Temeiurile declarării recursului sunt enumerate exhaustiv în alineatele (2), (3) și (4) ale acestui articol.

Rațiunea acestor dispoziții legale fundamentează ideea potrivit căreia judecarea recursului exercitat conform Secțiunii II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de

procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În aceste condiții, trebuie observat caracterul extraordinar al aceste căi de atac, la care se poate recurge doar în cazurile excepționale enunțate de dispozițiile art. 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Din acest punct de vedere, completul Colegiului își propune să verifice esența și temeiurile recursului, precum și argumentele privind caracterul nelegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO).

Instanța subliniază că în materie civilă Convenția nu garantează un drept de recurs, dar că o eventuală procedură de examinare a admisibilității acestuia face incident articolul 6 (a se vedea, *inter alia*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, para. 24; *Akaki Tchaghiashvili v. Georgia*, 2 septembrie 2014, para. 34).

În plus, un stat care dispune de astfel de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de art. 6 alin. (1), în special de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi audiat. (a se vedea, *de exemplu*, *Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, para. 39 – 40; *Lebedinschi v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, para. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, întrucât însăși natura sa solicită o reglementare specială din partea statului, care beneficiază de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer v. Germania*, 1 septembrie 2016, para. 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, para. 64).

În același timp, în jurisprudența sa consecventă, Curtea Europeană a precizat că interpretarea normelor de procedură reprezintă o chestiune de drept intern și ține, în principiu, de competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*a se vedea*, *de exemplu*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), *ibidem*, para. 25; *Vučković și alții v. Serbia (excepții preliminare)*, 25 martie 2014, para. 80; *Miessen v. Belgia*, *ibidem*, para. 70).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În același context, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă urmăresc protejarea interesului părții, precum și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și a bunei-administrații a justiției (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Beniamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, para. 22; *Erfar – Avef*, ibidem, para. 41, *Marc Brauer*, ibidem, para. 35; *Miessen*, ibidem, para. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, para. 36 - 37).

În speță, instanța constată că cererea de recurs declarată de către XXXXX, reprezentat de către avocatul Ghenadie Odobescu este formulată în baza art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, fără a specificat expres unul din temeiurile prevăzute la alineatele (2), (3), (4) din articolul citat. Totuși, în virtutea principiului *jura novit curia*, instanța de recurs are competența de a decide asupra caracterului juridic al argumentelor inserate în cererea de recurs, prin examinarea lor, în lumina temeiurilor articolului 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Completul judiciar notează că-i revine obligația de a verifica dacă argumentele recurentului întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibil cererea acestuia, inclusiv dacă normele de drept invocate în favoarea punctului său de vedere sunt incidente la soluționarea fondului cauzei. Cu toate acestea, trebuie subliniat că din succesiunea actelor dosarului reiese că recurentul a reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra cărora instanța de apel deja s-a pronunțat.

Prin urmare, Colegiul constată că încălcările invocate, exprimate sub forma unor enunțuri generale, fără a fi aprofundate, nu permit încadrarea lor în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă. Deci, în mod evident, lipsește o formulare suficientă și adecvată în ceea ce privește chestiunea de drept pusă în discuție pentru a identifica esența și temeiul cererii de recurs, impuse de art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, para. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, para. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, para. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 alin. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs, ca fiind „lipsit de șanse de succes” (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), ibidem, para. 24; *Beniamin Nersesyan*, ibidem, para. 23 – 24; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34 sau *Papaioannou v. Grecia*, 2 iunie 2016, para. 45).

Mai mult, instanța observă că recurentul XXXXX, reprezentat de către avocatul Ghenadie Odobescu a formulat prezenta cerere după ce a avut posibilitatea de a fi audiat de o instanță de fond și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Levages Prestations Services v. Franța*, 23 octombrie 1996, para. 48; *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia*, 27 septembrie 2011, para. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34).

În sfârșit, în limitele impuse de art. 439 alin. (3) din Codul de procedură civilă, instanța conchide că recursul dedus judecății nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, adică nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, care ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicări eronate din partea instanței judecătorești ierarhic inferioară a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Din aceste raționamente, completul Colegiului constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, fiind respectat, în viziunea instanței, raportul rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit.

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite supra, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către XXXXX, reprezentat de către avocatul Ghenadie Odobescu nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de către XXXXX, reprezentat de către avocatul Ghenadie Odobescu se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Tatiana Vieru

Judecătorii

Maria Ghervas

Nina Vascan